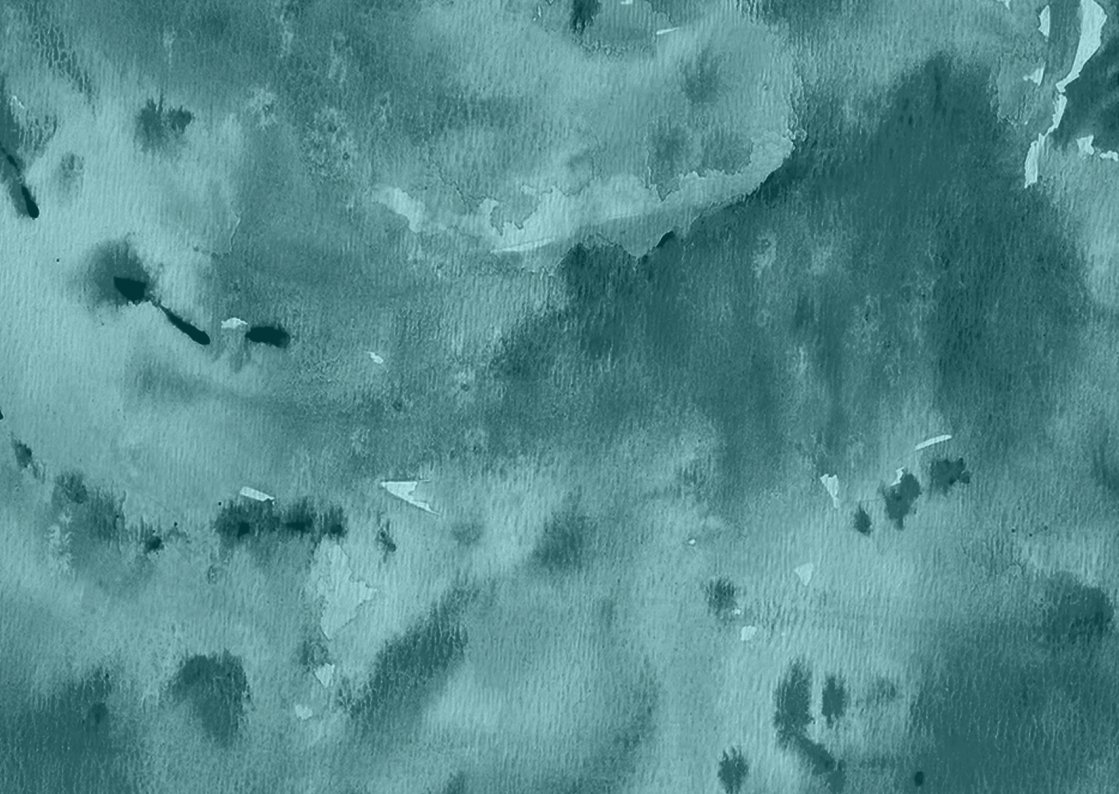

**Nit de Reis
a Sabadell**

Heus aquí que, fa molts i molts anys, potser més de cent, al bell mig de la plana del Vallès, a tocar del Ripoll i no pas gaire lluny del peu de la Mola, hi havia una ciutat que duia per nom Sabadell. Sabadell?, va demanar Baltasar. Si, Sabadell, van repetir Melcior i Gaspar. Però com la reconeixem?, van dir tots alhora. Els

tres reis de l'orient havien rebut l'encàrrec de portar regals als nens i nenes d'aquella ciutat de l'altra banda de la Mediterrània, una vila llunyana on no havien estat mai. Si, com la reconeixerem?, va repetir Baltasar.

I l'ambaixador, que n'acabava d'arribar amb un munt de sacs plens de desitjos, els va explicar que Sabadell era una ciutat plena de vapors i xemeneies que treien fum sense parar, una ciutat on el so dels telers no s'aturava mai, una ciutat de gent treballadora vinguda d'arreu, una ciutat on de les roselles en deien badabadoes i, de la regalèssia, estrep. Quan hi siguen a prop, els va dir, la reconeixereu.

Però milers de quilòmetres els separaven encara de la seva destinació i els reis, amb tots aquells sacs als peus, miraven el mapa per trobar el millor camí per arribar-hi. I si travéssem Europa fins a arribar als Pirineus i tot seguit anem baixant fins que albirem la Mola a l'horitzó?, va proposar el rei blanc. I si ens deixem portar per la blavor marina, aturant-nos a les illes que anem trobant pel camí?, va replicar el rei ros. I si creuem l'Àfrica, els seus deserts i les

seves serres, i des de l'estret de Gibraltar pugem tot vorejant la costa?, va suggerir el rei negre. Totes les rutes els semblaven encertades. Fins que Gaspar va dir que cadascú podia fer el seu camí, i que ja es retrobarien a l'entrada de la ciutat. L'important és que seguim l'estel que ens guia, va afegir.

Dit i fet. L'endemà, quan el sol tot just treia el cap rere les muntanyes, els reis es van enfilar a les carrosses plenes de regals i, acompanyats per un munt de patges, van començar el llarg viatge. Pel camí, cada rei va anar recollint tot de coses que li agradaven. Així la carrossa quedarà més bonica, pensaven. Al cap d'unes setmanes, la tarda d'un 5 de gener, els tres reis de l'orient es van retrobar a les portes de la ciutat. Tal com els havien explicat, centenars

de xemeneies fumejaven al seu davant, mentre la fressa constant dels telers omplia l'aire. Ja hi som, es van dir. I aleshores, contemplant la ciutat, els va envair un dubte. Sabadell era gran, molt més gran del que s'havien imaginat. Com s'ho farien, per anar a totes les cases i no descuidar-se'n cap ni una? Eren màgics, sí, però aquella ciutat semblava massa gran fins i tot per a ells!

I mentre hi rumiaven, una colla d'obrers va sortir d'un dels vapors i, tot d'una, Melcior ho va veure clar. I si els demanem ajuda? I si ells ens ensenyen la ciutat i les cases de tots els nens i nenes? Els obrers, dones i homes, joves i grans, van escoltar les preguntes dels reis sense perdre passada i, amb els ulls brillants, van començar a explicar-los coses de la ciutat. Sabadell és molt allargada, va dir un. Heu de posar fil a l'agulla! Si comenceu per una punta,

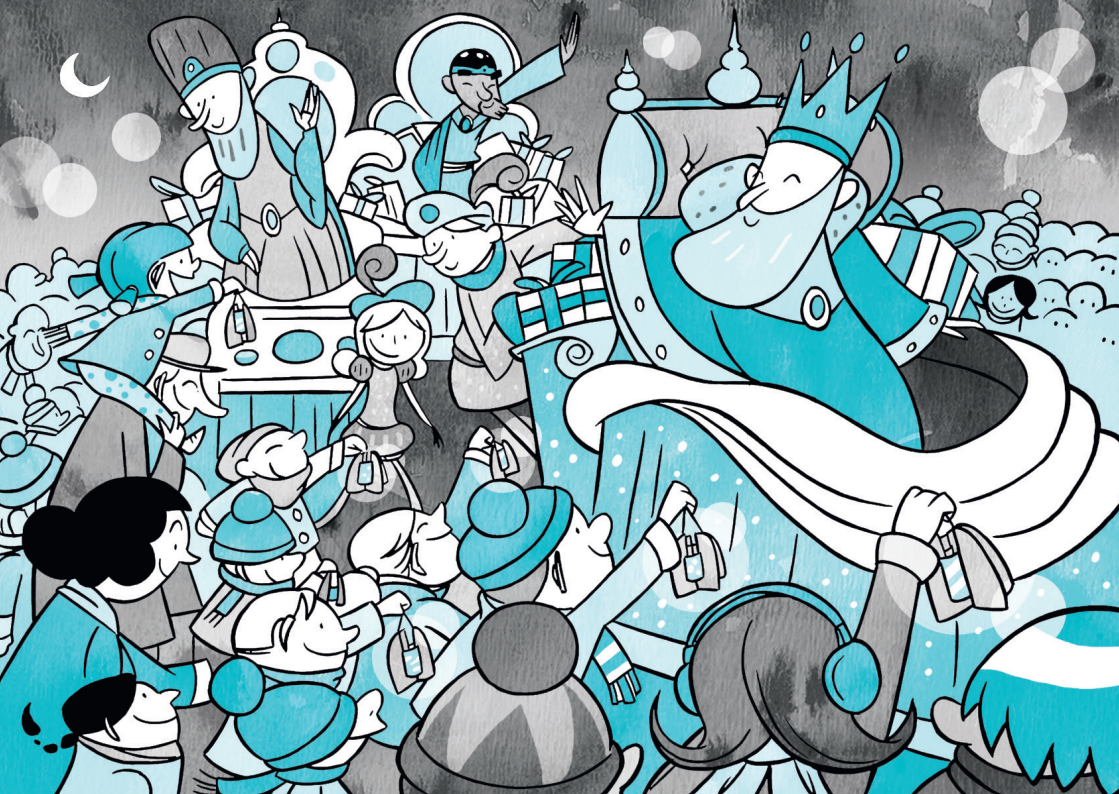

arribareu a l'altre extrem quan trenqui l'alba. Doncs un any entrarem pel nord i un altre pel sud, va contestar el rei blanc. Les nits, a Sabadell, són fosques, va dir un altre. I no teniu fanalets?, els va demanar el rei ros. Ens anirien bé per poder-nos-hi veure. Si, nosaltres en repartirem per tota la ciutat, van oferir-se uns quants obrers. Per cert, va afanyar-se a afegir el rei negre, ens han dit que hi ha nens que no s'han portat gaire bé. Potser, en lloc de

regals, els hauriem de deixar una altra cosa...
Nosaltres tenim molt de carbó, va dir un dels
homes. Si voleu, us en donem una mica. El
sol ja començava a pondre's i els reis, agraïts,
van decidir seguir fil per randa tot allò que els
havien explicat.

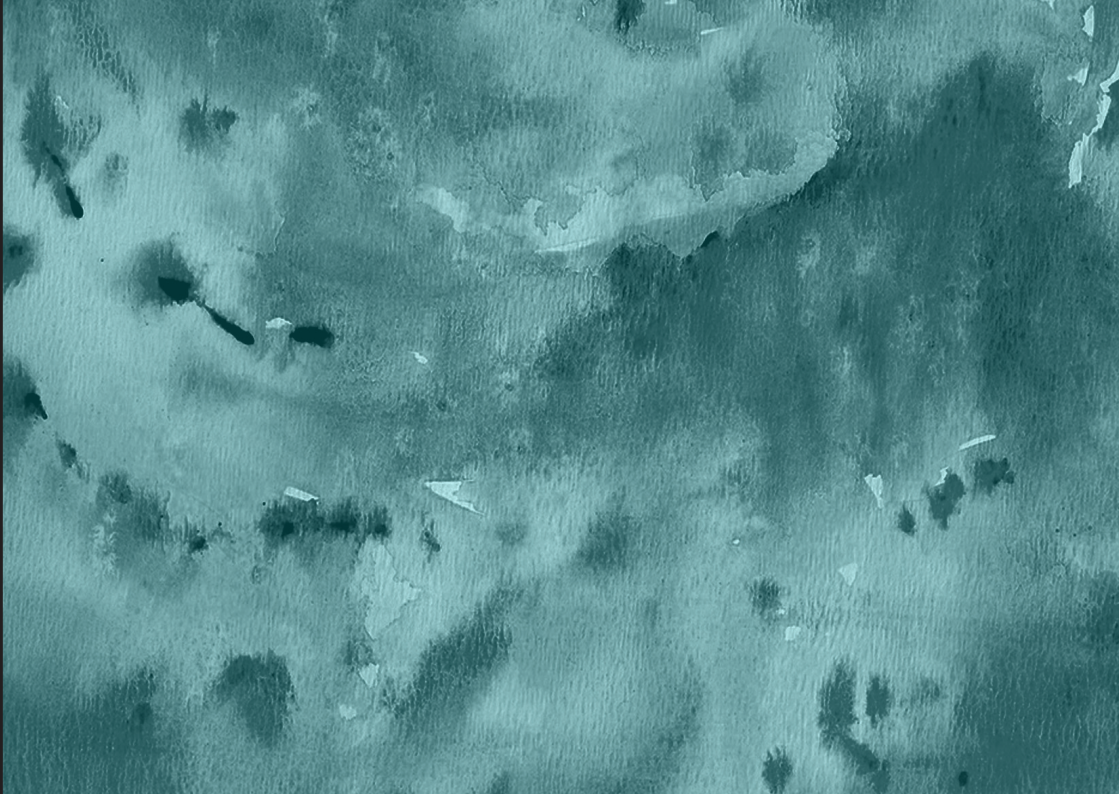
En aquell precís instant, milers de nens i nenes de la ciutat anaven a dormir amb la il·lusió de saber que aquella nit, la més màgica de les nits, els tres reis de l'orient arribarien a Sabadell per primer cop i els deixarien el regal que tant desitjaven. Una nina, un cavall de cartró, una corda per saltar. L'endemà es llevarien d'una revolada, obririen el regal i sortirien al carrer per compartir-lo amb els amics. I, mentre ho fessin, els tres reis ja serien camí de l'orient, camí de casa, amb el record d'aquella ciutat.

É sí, d'aquesta història ja fa molts anys, però cada 5 de gener els reis tornen a Sabadell amb les carrosses plenes de regals i, també, una miqueta de carbó, per repartir-los als nens i nenes de la ciutat, que els esperen amb un fanalet a la mà per ajudar-los a trobar el camí de casa seva. É els reis, des de les carrosses, se'ls miren amb un somriure i pensen que, fet i fet, no hi ha cap regal millor que aquelles mirades plenes d'il.lusió.

David Vila i Ros

Autor: David Vila
Il·lustracions: Col·lectiu Bafarada
Edició: 2016

Ajuntament
de Sabadell

Diputació
Barcelona